

MARC VIADER PERICAS

LES DETENCIONS I EL TRASLLAT A LA CASERNA DE LA GUÀRDIA CIVIL. IMPOTÈNCIA DAVANT DELS FETS

El mecanisme de com es va anar produint el fet del perquè de la detenció, això en aquells moments no en vaig ser conscient. Jo el que vaig veure és que començava a haver-hi detinguts perquè venien els familiars, impressionats, temerosos, a dir-me: *"Escolta, ens has de defensar perquè resulta que han detingut a fulano de tal"*. I aquí per part de l'advocat, en aquells moments. Per ells els semblava que podies fer una gran cosa, -de fet, des del punt de vista moral sí que era una gran cosa-, però per l'advocat, des del punt de vista jurídic, li semblava que tenia una incapacitat molt gran, perquè veia que no podia fer gran cosa. I per què no podia fer gran cosa? Doncs senzillament: perquè estàvem en un moment en el qual l'autoritat governativa, -i quan dic governativa diguem policia, diguem guàrdia civil, diguem governador civil...- tots aquests -que òbviament eren la mà repressora del règim-, gaudien jurídicament de la possibilitat de tenir a una persona a un interrogatori constant més enllà dels tres dies. De manera que això que avui dia sembla increïble, que una persona el tinguin detingut més de 24 hores... ja sembla una cosa increïble! Però és que aleshores ni a les 72 hores, per una disposició legal que en aquells moments era vigent, era possible [tenir-los detinguts] més enllà.

Llavors què passava? Que com a advocat, et senties impotent. Impotent perquè deies: Jo no puc anar a la comissaria a dir: *"Escoltin, treguin-me aquesta gent"*, perquè allà hi hauria una riota general. Això que hi ha, l'assistència al detingut, ara que quan detenen a una persona la policia està obligada a avisar el Col·legi d'Advocats perquè hi vagi un advocat que estigui present durant la declaració... És que això no existia! No existia ni a la pròpia previsió legal d'aleshores. No existia.

Per tant dèiem: *"Què pots fer?"* però és clar, les famílies se t'arrapaven, a tu. I deies: *"Bé, quan aquests detinguts puguin passar al jutjat de manera que el jutge els hi prengui declaració, aleshores sí que podré estar present allà o intentaré estar present allà"*. No em refereixo al moment en què prestaven declaració davant del jutge, ni això! Sinó al moment que els portaven i un cop havien declarat davant del jutge, el jutge ens deixava aleshores parlar amb ells. I això ja era una gran cosa, poder parlar i després poder-ho dir a la família.

Bé, doncs, torno al fil anterior, resulta que em comencen a venir gent: amistats, familiars dels primers detinguts. I jo intueixo que hi poden

haver més detencions pel que van comentar. Exactament no me'n recordo. Recordo coses, per exemple, físiques, recordo que, quan van passar aquestes detencions, el despatx ja no estava al carrer de la Canal, estava a la que se'n deia aleshores l'avinguda del Caudillo que és aquell tram enfront del Maiami on hi havia un establiment de Casals Cardona a l'altre cantó. En aquells moments m'ajudava molt un advocat de tendència anarquista que era el Santos Valladolid Brizuela, que va ser força temps periodista dels primers "Interviú" i d'altres mitjans.

Aleshores, -torno al fil-, l'actitud era: mirem de donar suport, siguem conscients de no pensar que això és un lloc franc, poden venir aquí, hi havia hagut experiències en aquest sentit, -no en el despatx de Manresa però sí a fora de Manresa- però mirem a veure què podem fer. Previsions d'anar-se amagant el qui pugui, més enllà, i tal. I la continuïtat de caigudes va ser constant. Allò no s'afluixava i jo des d'allà veia que era cada cop més.